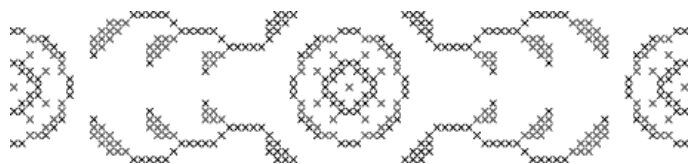

СИМОНА ПАНОВА

Ю Д И Н А

Щ Е Р К А

ПЪРВА ЧАСТ:

МАРТ

МУЗИКА

Керана и Космонавтите – *Този град*

Цар Плъх – *Накарай ме*

Stereodive – *Ще оставя рана*

Paracosm – *Пролет*

ПЪРВА ГЛАВА

ЮЛИЯ

20 март (петък) – пролетно равноденствие

Първият пролетен изгрев обагри небето в златисто.

Лъчите му пробягаха по капака на колата ми и сякаш разригнаха алената ѝ боя като ръжени. Примижах срещу изригналия рояк отблясъци – същински искрици над разбудена жарава – и настъпих газта.

Вече приближавах извънградската местност, където посестримите ми бяха устроили засада, за да овладеят надигащата се чума, преди да е покосила цял Вигин. Взех последните метри със замах, паркирах припряно и изскочих от автомобила.

Упойващото уханье на цъфнали гръбчета нахлу през носа ми и ме блъсна право в челото. Пролетта бе превзела пустошта и бе наложила вкуса си към свежозелено и бледорозово, подобно на свиреп могоен диктатор. Бедствието, разразило се успоредно с нея, въобще не я вълнуваше – то беше наша грижа.

В далечината обаче наместо разлистена млада гора се ширеше изпотъпкано пепелище. Втурнах се натамък, нехаеща за разрошената си от вятъра прическа и за кожените боти, които със сигурност щях да изподраскам.

Съобщението, което получих от Преслав преди броени минути, още пламтеше в съзнанието ми. Съдържаше една-единствена думичка:

„Загубихме“.

Зарадвах му се въпреки злокобното послание. Щом Преслав беше жив и в състояние да ми пише, можех да понеса всички останали злощастия.

Явно обеднените самогиви, юди, глогари и върколаци не бяха успели да възпрат чумата. За последствията щях да се тревожа после – важното сега беше да се докопам до Преслав и да се уверя, че е здрав.

Обичах този своенравен върколак, колкото и да мразех да му го признавам. А той въобще не беше лесен за обичане и не щадеше нерви и усилия да ме затруднява допълнително. На моменти едва понасях чепатия му характер и ми идваше да го цапардосам с някоя книга. Случваше се и да го правя, за което си получавах отведен удар, макар и умишлено неточен. Обикновено едва балансирах на ръба между желанието да му разкъсам ризата и порива да разкъсам него самия.

Ако обаче бе пагнал и косям от изваяната му глава, щях да пролея кръвта на виновните. И любимият ми негодник би сторил същото за мен – не с моя финес, но пък с повече устрем.

Тичешком пристигнах на доскорошното бойно поле и нагазих в участъка обгорена земя, пропита с кървава каша. Ботите ги бях прежала вече. Зашарих с очи, търсейки гордата осанка на Преслав.

В центъра на поляната, превърната в островче от хитро прокопаня канал, съзрях Зора да си бърби с Йордан Караогнянов – змея на видинската царкня. Той беше тайното вале в ръкава на Вечерницата: неговата изне-

надваща поява трябваше да унищожи всички вампири, притекли се в помощ на чумата. Изглежда, планът се бе изродил във фиаско.

Щом разпознах Куцулан – алфата на глутницата, мигом се завтекох към него. Посестримите ми – и самодивите, и юдите – се бяха разпределили сред пострадалите върколаци и старателно обработваха раните им.

Мимоходом мярнах яркобелите коси на Срацимира и понечих да я поздравя. Приятелката ми обаче бе така затънала в бездънния поглед на Явор, че въобще не ме забеляза. Забравила манията си за чистота, Мира бе коленичила в прахоляка, заровила пръсти в калната козина на Спас. Никога не я бях виждала толкова мръсна, нито така погълната от нечий взор.

Глогарят я съзерцаваше с такова искрено облекчение, примесено с тлеещ копнеж и притъпена болка, че чак аз се трогнах. Помежду им Спасчо тупкаше доволно с опашка, зарадван, че им е подарил момент на близост.

„Тия двамата няма ли да се вземат най-после? – извикоти се нахалното ми вътрешно гласче. – Писна ми да се зяпат влюбено и безнадежно! Я да се съберат, да си опознаят кусурите и бързичко ще им мине!“

Непоисканите съвети за чужди връзки обаче изфирясах от съзнанието ми, щом усетих по кожата си позната тръпка. Моят върколак ме бе зърнал първи.

Погледът му беше по-осезаем от докосване и наелектризираше въздуха като светкавица. Ненавиждах влудяващата лекота, с която ме превръщаше в мишена.

Извърнах се и също вперих взор в Преслав. Неговите ирисци бяха непорочно бели като на всички върколаци, ала излъчваха жегата на насвяткано желязо, готово да дамгоса волята си върху моята.

Възторгът, че Преслав е жив, избухна в гърдите ми като фойерверк. Само след секунда обаче бликналият ми гняв го засенчи.

Хубостникът беше в компанията на друга юда! Ирена – познах я веднага по невъзможно тънката талия и кукленските руси букли. Надали бе постигнала такава гъста грива само с отвара от коприва и жълт кантарион, както твърдеше.

Десницата на Преслав почиваше небрежно в скута на безсмъртната, която промиваше някаква резка на опакото ѝ. Кракът му под коляното бе бинтован стегнато и чисто. Очите му, впити в моите, преливаха от предизвикателство.

Яростта ми припламна и аз се засилих към него с широки крачки.

– Ирена! – възкликнах медено, навесвайки се заплашително над посестримата си. – Колко мило, че помагаш тъкмо на моя приятел!

Тя врътна високомерните си зелени очи, преди да ги втренчи в мен. По лицето ѝ се четеше смесица от досада и погнуса, сякаш бе заставена да разговаря с особено отегчителен гол охлюв.

– Вярно, не се налагаше да го разсъбличаш толкова – посочих разкопчаната риза на Преслав, под която изпъкваше релефът на торса му. – Все пак раната е на пресеца. Но не те виня, гледката си я бива.

Върколакът примижа от наслада – обожаваше да ме вбесява. Колкото и да се мъчех да го лиша от това удоволствие обаче, ревността ми избиваше на повърхността като кръв по коричката на повторно разпукната рана.

– Ти сериозно ли? – смръщи вежди Ирена. За жалост, вместо да я загрози, жестът ѝ придаде величествен вид. – Само си върша работата.